



HOT NEWS

25 Jaar

Zondag 15 april
The Green River Jass Band
zie pagina 16

Zondag 13 mei
Peter Faber & Band of Brothers
zie pagina 17

Jaargang 25, nummer 2, april 2018

11 Hans Roty
Door Wim Keller



18 Jazz in blik
Door Wim Keller



26 Jacintha sprak met
25 jaar overzicht



Hans Roty en zijn unieke combinaties in de Nederlandsche Jazzwereld



Hans Roty op zijn cornet.

Het optreden van de Amsterdamse formatie de 'Hot Lips' in het Grand Café Van Bleiswijk te Enhuizen, gekoppeld aan de uitzending voor Radio Enkhuijzen, in het programma 'Live Jazz vanuit Grand Café', zou plaatsvinden op zondag 6 oktober 2002 om 12.00 uur. We waren op tijd aanwezig en ook enkele leden van het orkest waren zich aan het installeren, maar waar was de leider Hans? Ik ging hem zoeken en vond hem, dwalend door het lege hotel met zijn kornet, waarop hij enkele loopjes speelde, aan de lippen. Hij wilde even de locatie -sfeer proeven, was zijn commentaar. Klokslag 12.00 uur stond

iedereen klaar en nadat de openings tune 'Harem' van Mr. Acker Bilk had geklonken, speelde de 'Hot Lips' 2 uur vol; afgewisseld met enkele interviews werd het een 'spetterend' optreden en ben ik nog steeds trots, dat ik het heb mogen presenteren. Hans Roty, geboren in Amsterdam (1933) is vorige maand in zijn woonplaats overleden. Na een telefoontje met zijn weduwe Anja werd mij deze informatie doorgespeeld en was het voor mij aanleiding eens in het muzikale leven te duiken van deze unieke jazzmuzikant, die ondanks zijn briljante spel in unieke formaties al die jaren, het presteerde om maar één uitgebrachte lp (Dureco-51015) op zijn naam geschreven te krijgen. Wel zijn er in de jaren vijftig van de vorige eeuw 4 e.p.'s uitgebracht onder zijn eigen naam en die van Hans IJzerdraat, die inmiddels 'collector items' zijn geworden. Vooral in de jaren vijftig van de vorige eeuw drukte Hans Roty met de combinatie, geleid door Hans IJzerdraat, The New Orleans Seven, zijn stempel op de Nederlandse 'Oude Stijl' Jazz, met de term 'oud blank', die tot dan toe volledig werd gedomineerd door de Dutch Swing College Band, Down Town Jazzband, etc., die meer 'Chicago'-c.q. New York' jazz speelden.

Hans IJzerdraat's New Orleans Seven

Hans Roty had, nadat hij na de Tweede Wereld Oorlog kennis had gemaakt met de jazzmuziek, eerst enige pogingen ondernomen met Frits Hotz, (de latere boekenschrijver van o.a. Proefspel) - die zijn sporen had verdiend bij Eric Krans Dixieland Pipers -, om met een groot orkest te gaan beginnen, de Hotel Savoy Society Syncopators. Vijftien man, die probeerden de muziek van het legendarische orkest van Jean Goldkette (met Bix Beiderbecke) te spelen. Het mocht niet lukken, na een maand was het al gebeurd en gingen Hans en Frits door met een kleine formatie, die ze The New Orleans Seven noemden; maar de muziek die ze speelden, bleef geïnspireerd door 'oud blank' of wel de muziek van Paul Whiteman, Jean Goldkette en andere blanke orkesten uit de jaren twintig.

Hans IJzerdraat had na de oorlog ook zijn klarinet en sopraansax ter hand genomen en was oprichter van de Amsterdamse Jazz Society. Hij vertrok echter naar Australië, waar hij onder de hoede kwam van Dave Dallwitz, een Australische bandleider, bij wie hij op een oude, gedeukte blaasbas leerde spelen. Na een paar jaar (1952) kwam hij terug in Nederland en kocht een Boosey Hawkins Imperial Tuba en met dit instrument zou hij in Nederland wereld beroemd worden. Hij kwam in contact met Hans Roty en kort daarop werd hij de leider van de New Orleans Seven. Op het internationale jazzconours, dat gehouden werd in Carré in Amsterdam, behaalden zij de eerste prijs, in de categorie 'Oude Stijl'. De eerste publicatie over de New Orleans Seven

vinden we in het maandblad 'Rhythme' van 15 december 1956, nadat zij in 1954 een eerste prijs hadden gewonnen bij de A.V.R.O Jazz Competitie. Een uiterst lezenswaardig artikel, geschreven door de toenmalige jazzkenner Hans de Wild, een leuke foto erbij en ook de vermelding, dat de New Orleans Seven een mengeling speelden van de muziek van Jelly Roll Morton en King Oliver en dat kunnen we ook op hun eerste plaatje goed horen; een 45 toerenplaatje, uitgebracht op het RCA label: Charleston, After You've Gone, Kansas City Stomps en Mississippi Mud. De bezetting was Hans Rot- kornet, Frits Hotz-trombone, Pim Gras- klarinet, Hans IJzerdraat-tuba, Danny van Golberdinge-piano, Piet Leijbaart-drums en Rob Leyderbanjo. Later veranderde Hans Rot zijn naam en voegde een y toe. Het plaatje vermeldt tevens,



Een echte oude foto uit 1959.

dat het opgenomen werd op 25-1-'55 en dat ze in dat zelfde jaar voor de V.P.R. O. televisiecamera's stonden en later ook in het V.A.R.A televisieprogramma 'St. Germain des Pres' optraden. Deze formatie bleef een aantal jaren bestaan, echter het tweede ep'tje dat op de markt kwam, werd in eerste instantie door RCA opgenomen, maar door het CID label overgenomen (Dureco): Original Slow Drag, Stomp Miss Hannah, Too Bad en Clap Hands Here Comes Charley, was ook het laatste van deze formatie. Het strakke regime van leider Hans IJzerdraat heeft er waarschijnlijk toe bijgedragen, dat de band, na enkele jaren succesvol de Nederlandse podia te hebben bezocht, uit elkaar viel en de leiding overging naar Hans Roty. Zij vielen direct in de prijzen tijdens het Nationaal Jazzconcours in 1958. Hoewel ze in Rhythme van mei 1958, in een leuk artikel over Hans Roty, geschreven door Michiel A. de Ruyter nog over de New Orleans Seven

spreken en in de nieuwe bezetting Frank Bauer (pseudoniem voor Jaap van Trotsenburg) op klarinet, Ton van Eck-gitaar, Hans Albers-bas, Marty Mares-drums, Frits Müller-klarinet en Cees van Aemstel (pseudoniem voor Pim Gras) op bariton sax spreken, was er duidelijk een stijlverandering merkbaar. Het maandblad Rhythme van augustus 1959 en van december 1959 laat een heel ander geluid horen, het zijn inmiddels 'The Jazz Ambassadors' geworden. Uitgedost met strooien hoedjes staan ze parmantig op de bandfoto, keurig in jacket en met die formatie zou Hans Roty en zijn mannen weer de Nederlandse en Belgische podia afstruinen; want ze zijn daarmee ook nog in Knokke geweest. Ook werden er nogmaals enkele ep'tjes opgenomen, die weer heruitgebracht zijn op de Dureco lp (51015). Hun muziek is nu helemaal aangepast in de term 'oud blank'.



The New Orleans Seven.

Te elfder ure kwam bij mij de volgende informatie binnen van Ernst Bruins, dat de Hot Jazz

Ambassadors in 1959 uitgenodigd werden door Fred Burkhardt van de Philips phonografische industrie om een plaat op te nemen, wat gebeurde in de Studio Hof van Holland in Hilversum. De techniek was in handen van Ruud van Lieshout en de Ambassadors namen 5 nummers op. Helaas zijn ze nooit uitgebracht, maar gelukkig teruggevonden en door Ernst Bruins op een cd gezet, met een leuk hoesje van zijn zoon Onno, zodat we kunnen beluisteren hoe die Ambassadors klonken! Naast Hans Roty en Frits Hotz vinden we Pim Gras- bariton, Jaap van Trotsenburg-klarinet, Hans van Baaren-piano, Hans van Rossum-bas en Fred Burkhardt -drums.



De Roaring Sixties

Nadat ik in 1962 de militaire dienst had verlaten, zocht ik naarstig in Amsterdam om mijn kennis over de geschiedenis van de jazzmuziek te verbeteren. Ik had al de nodige plaatjes en boeken verzameld en luisterde naar het

jazzprogramma van Michiel de Ruyter en hoorde dat de 'Bixieland Stompers' in het feestzaaltje 'De Blokhut' op de Hoogte Kadijk speelden. De fine fleur van de Amsterdamse jazzscene gaven acte de présence; het was voor mij een openbaring de mannen in levende lijve te zien en te horen spelen. Herman Openneer, Etienne Francois, Hans Hof, Dick Turksma, etc. en natuurlijk de musici van The New Orleans Seven, die o.l.v. Hans Roty een doorstart hadden gemaakt en iedere zaterdag speelden in de studenten Sociëteit L.A.N.X. op het Leidseplein, waar wij ook gingen luisteren en dansen. Hans Roty speelde met een totaal andere bezetting, hij had Cees Dollé-tweede trompet, Gilles Mondeel-trombone, Sjoerd Overeem-klarinet, Anton Schwirtz-drums, Raymond Spruyt-piano, Richard Endlich-banjo en Peter Dortmund-bassax. Deze New Orleans Seven was van een totaal andere garnituur dan de voorgaande combinatie, waarmee Hans de Nederlandse markt probeerde te veroveren. Menige zaterdagavond bracht ik door in de L.A.N.X., een vreemde mengelmoes tussen jazzliefhebbers en het studenten milieu, maar genoten hebben we wel van die geïnspireerde muziek.

Hans heeft met die formatie ook nog een leuk ep' tje uitgebracht; onvoorstelbaar, want tegelijkertijd bracht ieder zichzelf respecterende jazzband al een lp op de markt, waarom het geweldige orkest 'The New Orleans Seven' niet? Dankzij de inspanningen van Anton Schwirtz, die bij elk optreden een spoelen-recorder liet



meedraaien, heb ik jaren later, toen we weer contact kregen, daar een aantal cd's van gekregen, die een voortreffelijke weergave zijn van de prachtige jazz, die de New Orleans Seven speelden. Tevens kwam ik erachter, dat ze niet alleen in de L.A.N.X. speelden, maar ook in de club H88 (Herengracht 88) en in het Lido op het Leidseplein van Amsterdam en later in de club New Orleans, O. Z. Voorburgwal 179, waar iedere vrijdag jam sessions gehouden werden. Hoogtepunt in die periode was een documentaire film, die op 18 januari 1971 ge-

schoten werd: 'Jazz Me..... Baby', door Geert Popma en Borger Breeveld, studenten aan de filmacademie - hun eindexamenproject -, die een film wilden maken over het ontstaan van de jazz. Zij hadden de Amerikaanse drummer Wally Bishop, die op dat moment in Nederland woonde, bereid gevonden om het intro te vullen. En passant horen we ook nog even de stem van Pim Gras, maar de muzikale omlisjting is van de New Orleans Seven, met een glansrol voor Hans Roty, die met zijn N.O. Seven de sterren van de hemel speelde. Tot ver in de jaren zeventig bleef deze combinatie actief, totdat - in het midden van de jaren zeventig - jazzclub 'De Blokhut' zijn deuren sloot en er een boksschool in gevestigd werd. Niet getreurd, de 'Joseph Lam Jazz Club' opende op een steenworp afstand op de Laagte Kadijk zijn deuren en daar konden alle jazzliefhebbers weer terecht. Inmiddels was ik naar Grootebroek verhuisd, maar ben nog jaren op zondagavond naar de Joseph Lam Jazz Club in Amsterdam gegaan.

The Original Hot Lips

Nadat de Joseph Lam Jazz Club zijn locatie op de Laagte Kadijk moest verlaten - wegens nieuwbouw - en een ander onderkomen vond in de Van Diemenstraat in Amsterdam, haakte ik



Hans spelend op zijn cornet.

af, het werd te bezwaarlijk elke zondag naar de sessie avonden in de club te komen. Toen wij ons 25-jarig huwelijk vierden, leek het ons toepasselijk, dat in het partycentrum van de Joseph Lam Jazz Club te doen, aan gezien mijn familie en veel vrienden nog steeds daar (in Amsterdam en omgeving) woonden. Ré Gruetters werd gevraagd om een orkest te regelen en tot mijn grote verbazing stond Hans Roty vooraan, Ré speelde banjo, Kees Waal op piano en Jack Stouten klarinet. Zij noemden zich The Original Hot Lips en hadden, naast het spelen van hun repertoire ter pluistering van het feest, ook nog het 16 coupletten gedicht te begeleiden op de melodie van 'When

The Saints Go Marching In'. Ik heb de musici naderhand niet gevraagd hoe ze dat vonden, maar wij hadden een geweldig 25-jarig feest!! De Hot Lips hebben een aantal jaren bestaan en toen ik begin 2000 met de live uitzendingen voor Radio Enkhuizen begon, vanuit Grand Café Van Bleiswijk op de Westerstraat, speelden het eerste jaar de jonge Enkhuizer orkesten (Oriental Jazzband en Hot Revival Stompers, etc.); het tweede jaar was vrije keuze en nodigde ik de Hot Lips uit. Het werd in alle opzichten een leuke uitzending en Ad Schager maakte nog een aantal leuke foto's. Gelukkig hadden de technici van Radio Enkhuizen de opnamen bewaard en heb ik daarvan de unieke geluidsdragers in mijn platenkast liggen. Gelukkig is er ook beeldmateriaal overgebleven van de 'Hot Lips'. Op 25 mei 1996 speelden zij in de Joseph Lam Jazz Club met toevoeging van tenorist Robert Veen en ook in het Bimhuis traden ze op. De laatste combinatie, waarmee Hans Roty speelde, is ook op het Internet te vinden. In 2013 speelde een nieuwe formatie o.l.v. Hans Roty: Eric de Jonge-bariton sax, Dick Klijn-banjo, Bart Jan Boswijk-piano en Peter Fiévez-klarinet. Onder zoekprogramma's 'Rotyserie' vinden we een aantal filmpjes....., kijken!!! Afsluitend kunnen we wel stellen, dat Hans Roty een geïnspireerde jazz-muzikant in Nederland is geweest en we eindigen met de song, die op het Internet door hem wordt gespeeld, met een kleine aanpassing 'Mama (lees Papa) is gone..... Goodbye'.



Hans, Ré en Wim in een radiogesprek.

Wim Keller

Jazz Me Blues- A celebration of 60 years of Chris Barber and his Bands

De muziek op deze dvd geeft een overzicht van de muzikale ontwikkeling, die Chris Barber en zijn Band in de tijdspanne van 60 jaar heeft meegemaakt. Vanaf de amateurstatus, in de jaren vijftig van de vorige eeuw, tot de volledig professionele Big Band, zestig jaar later. Het belicht zijn unieke persoonlijkheid als bandleider en zijn kwaliteiten als muzikant, waarbij niet onvermeld mag blijven, dat de enige die hem in die 60 jaar heeft geassisteerd, trompettist Pat Halcox is geweest, die hem tot zijn laatste snik is blijven ondersteunen. Chronologisch zullen we de ontwikkeling op deze dvd met u doornemen:



1. 1955. Jazzclub 'The Fishmonger Arms', de experimentele film deed mij de rillingen van genot door het lijf stromen, wat een herinneringen kwamen er bij mij boven! Alsof ik mezelf terug zag 60 jaar geleden, als we gingen dansen, de kleding, kapsels en sfeer, geweldig!! Zwart/wit. De Barber Band met Monty Sunshine en Lonnie Donegan, Otilie Patterson, etc.. (5 nummers)

2. 1957. Vakantie in het bekende vakantie-centrum Blackpool, met allerlei shots uit de omgeving, van manifestaties en sportfragmenten. De Chris Barber Band omlijst het geheel muzikaal met 10 nummers. Lonnie Donegan is vervangen door Eddie Smith, Dick Smith op de bas.

3. 1989. Jazz at the Subway Club, totale metamorfose van de band met Ian Wheeler en John Slaughter op rieten, Johnny McCallum-banjo, Vic Pitt-bas, Alan 'Sticky' Wicket-drums; 92 minuten Chris Barber, zoals de meesten hem kennen, de halve wereld afreisend om 'zijn' New Orleans Jazz te laten horen aan een breed publiek.



Chris Barber.

4. 2005. Burghausen Jazz Festival. Onvermoeibaar maakt Chris Barber zijn rentree met een heuse Big Band. Natuurlijk zijn de prestaties van Pat Halcox en Chris niet meer zo 'spetterend' als in de eerste opnamen uit 1955, maar zij staan hun mannetje naast een keur aan jonge muzikanten (11 man) en dat mag bewonderenswaardig genoemd worden.

Resumerend is deze 'Jazz Me Blues' dvd een uniek document, die in elke verzameling van de 'trad'-jazz verzamelaar thuis hoort. Te bestellen bij Timeless in Wageningen.

Wim Keller

Het Ramblers Dansorkest (1944) - Hilversum Expres(s). Doctor Jazz cd 017

De Stichting Doctor Jazz heeft wederom de hand kunnen leggen op uniek geluidsmateriaal, opgenomen door het bekende dansorkest de Ramblers, in Brussel en Hilversum, in het laatste oorlogsjaar 1944. 26 swingende stukken, waarvan er op 25 januari 1944 zeventien opgenomen werden in Brussel en de resterende op 2 maart en 21 maart 1944 in Hilversum. De titels zijn, zonder uitzondering, in het Nederlands of Frans, omdat het - door de bezetter - verboden was, om Engels te gebruiken. Alle opnamen werden door het Decca label geregistreerd. Na 4 jaar bezetting had Theo Uden Masman toch zijn orkest bij elkaar kunnen houden en hij maakte een leuke selectie van 'songs', die door de 'kulturkammer' goedgekeurd werden, maar inventief zoals de tekstdschrijvers van het orkest waren, vertaalden ze gewoon de Engelse teksten en gaven het een Nederlandse of Franse titel.

De muziek wordt uiterst swingend gespeeld, waarbij het orkest uitstekend weet om te gaan met de composities en arrangementen. De originele 78 rpm platen komen uit de collecties van Joop van Galen Last en Ben Rijnveld, terwijl de geluidsrestauraties verzorgd zijn door Harry Coster. De productie is in handen van Ben Kragting jr. van Doctor Jazz Magazine en is daar ook te verkrijgen: www.doctorjazz.nl

Wim Keller

